

l csak
k hát
ságra
s szí-
zenve-
s ápo-
nek a
Mát-
, hirét
üjtést
szlöm.
t is
endel-

nna 5
Miklós
mszky
Elza 2
frt. —
mre 3
Emma
Antal
frt. —
t. —
ft. —
Mátyás
frt. —
y Kor-
Gross

dako-
si.

S.

épület.
rsulat.

KIS CZICZÁK. (Lásd a 63. lapon.)

KAKUK A FÉSZKEKBEN.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

— ÉN megmondom, csak azért is megmondom, felelt a kicsike durczásan. Kakuk, kakuk!

— Mit fecsegsz már arról a kakukról? kérdé Károly kissé meglepetve. Miféle együgyűség ez?

— Az nem lehet együgyűség, mert Dani bácsi mondta, Dani bácsi pedig nagyon okos bácsi és te durva fiu vagy, épen mint a kakuk, mely idegen fészekben nő fel és ott bajt csinál a jó kis madaraknak.

— Ejnye te kis mihaszna! kiáltott Károly egészen elvörösödve a haragtól. No megállj, ezért letépem a füledet.

S egy nagy ugrással ott termett a fiúcska mellett, és fülön fogta. Zoltánka torka szakadtából visitott és Sándor épen fölugrott, hogy közbe lépjen, mikor a szomszédszobából a mama hangja hallatszott. Károly hirtelen ott hagyta a kis fiút s a másik ajtón át kiszaladt, úgy hogy a mama, mikor belépett, már csak Sándort és Zoltánkát találta.

— Gyermek, ti verekedtek? szólt a mama csodálkozva. Ezt soha sem hittem volna.

— Nem verekedtünk, kedves mamácska, szólt Sándor. Zoltánka kapott össze Károlylyal... de Károly elszaladt.

— Igen, tevé hozzá Zoltánka, Károly gonosz, durva fiu; megijesztett, aztán meghúzta a fületem...

— Ugy van, szólt Sándorka, de meg kell vallani az igazat: azt, hogy te is nagyon sértő szavakat mondtál neki.

Sándor aztán elmondott mindent s a mama látta, hogy csakugyan mindketten hibásak. De hát arra most már készen kell lenni, hogy ez mindig újra meg újra ismétlődni fog, nem lesz többé nyugalom és béke a házban s a jó mama nagyon kezdett aggódni, mitevő legyen ezzel a szilaj fiuval. Valóban, igazi kakuk a szelid madarak fészkeiben s ki tudja, meg fogják-e szelidíthetni?

Mialatt odabent így aggódtak, Károly a cigányleány-maskarában a lépcsőn lefutva az utcára nyiló ajtóhoz ért. Tetsett magának a maskarában s mindenféle bohóságot gondolt ki.

— Legalább találtam egy kis mulatságot, szólt magában. Megpróbálom, valjon az utcán is cigányleánynak néznek-e, mint az az ostoba kis fiu.

A legelső, a kivel találkozott, a lelkész volt, ki épen Berkiékhez ment látogatóba. Károly meghúzta magát a fal mellé, szörnyen siralmas arcot vágott és vinnyogó hangon kért alamizsnát. A jó öreg lelkész kissé csodálkozott a furcsa alakon, de aztán zsebébe nyult és krajczárt dobott neki.

Károly elvette a krajczárt, megnézegette, aztán hirtelen föl kacagott.

— Soh'se kell nekem a krajczárja! Fogja, visszaadom.

S ezzel a pénzt magasra dobta a levegőbe és gunyos nevetéssel elfutott, míg az öreg lelkész csodálkozva nézeti utána s aztán bement a házba.

Károly alig ment pár lépésnyire, mikor már ismét találkozott valakivel, még pedig ezuttal egy csinosan öltözött leánnyal. Ez nem volt senki más, mint

Rózsika, a Kormos néni kis növendéke, ki hazafelé jött valahonnan. Épen a házuk előtt találkoztak.

— Kezsit csokolom drága sép kisassonykám, ne sajnáljon egy krajcsárkát a segény árvától.

Rózsika nem volt valami eleven eszű leányka s kivált a cigányokról mindenféle bolondos dolgokat elhitt, mert Zsuzsi, a szolgáló, mindig tudott holmi babonás históriákat beszélni s azokban többnyire holmi cigányasszonyok szerepeltek. Most is hát Rózsika félig ijedten, félig kíváncsian nézett a furcsa kis cigány nőre, aztán így szólt:

— Sajnálom, nem adhatok semmit, nincs nálam pénz.

— Ajajaj, dehogy nincs, felelt Károly. Ilyen gyönyörűsüges kisassonynak tele van a zsebe aranyokkal. Megsorgálom, oh, tudok ám én sokat, tudok kártyát vetni, jövendőt mondani.

— Igazán? kérdé Rózsika kíváncsian.

— Tudok bizony... adja csak ide azt a gyönyörű kis fehér kezsit, kiolvasom belőle, milyen serencse vár a nagysüges kisassonykára. Mutassa csak!

— Igen de nem tudom megfizetni, szólt Rózsika habozva.

— Oh, ha nincs arany eszist, jó les nekem azs a kis kendőcske is, a mi a nyakában van... ipen megálmodtam hogy ilyen kendőt kapok... hadd nézszsem csak.

És levette Rózsika nyakáról a kendőt, a bohó kis leány pedig hamarjában nem tudta, adja-e, ne adja-e, mikor hirtelen közéjük csapott hátulról valaki — Kormos néni, ki nagy haraggal kiáltá:

— Hát ez micsoda? Mit miveltek ti itt? Rózsika, hogy mersz efféle csavargó népséggel szóba állani?

Szegény Rózsika felelni sem tudott ijedtében, de Károly tovább játszott a szerepét s így szólt:

— Oh ne tessik filni, csak egy kis serencsít akartam mondani ennek a gyönyörűsüges kisassonykának.

— Eltakarodjál! kiáltá Kormos néni mérgesen. És mit látok! Nála a kendő! Add ide rögtön, mert elfogatlak és börtönbe csukatlak.

Károly vigan föl kacagott.

— Elfogat? No hát próbálja meg, vén anyóka, fogjon meg!

Ezzel Kormos néninek fejére dobta a kendőcskét és hangosan nevetve elfutott.

Kormos néni szinte reszketett haragjában, Rózsikában pedig elhült a vér ekkora vakmerőség láttára. De mire magukhoz tértek, a cigányleány vagyis Károly már messze volt.

Ezalatt otthon Berkiné az öreg lelkeszszel beszélgetett, elmondván neki, hogy Károly megérkezett. A látogató aztán elbucsuzott, de még mielőtt távozott volna, így szólt:

— Igaz! Figyelmeztetem, asszonyom hogy valami kóbor cigány népség érkehetett a vidékünkre, jó lesz vigyázni a házra. Az efféle csavargók szeretnek belopózni a házba és mindent ellopnak, a mi kezökbe akad.

— Kóbor cigányok? Még nem láttam, de majd vigyázok, felelt Berkiné.

— Én már találkoztam egyikkel s mondhatom, ugyancsak vakmerő és külö-

nős teremtés volt, utánam dobta a krajczárt, melyet neki adtam.

Épen akkor nyílt meg az ajtó és belépett Károly, még a maskarában. Nem tudta, hogy vannak a szobában. Berkiné persze mindjárt ráismert.

— Károly! Miféle esztelen csiny ez!

— Hogyan, Károly? Hát ő volt a cigány leány? Csakugyan ráismerek erre a furcsa öltözetre.

— Igen, én voltam, felelt Károly nevetve.

— Ezen nincs mit nevetni, szólt Berkiné szigoruan. Megsértetted a lelkész urat.

— Megsértettem? No azt nem akartam, bocsánatot kérek.

— Most pedig rögtön vedd le ezt a ruhát, felelé Berkiné.

— Igen is, már megelégetem a tréfát magam is, felelé Károly nyugodtan. Épen le akartam vetni ezt a maskarát.

Kiment s Berkiné még aztán kérlelte az öreg lelkészt, hogy ne haragudjék és a jószívű pap természetesen szívesen megbocsátott. De alighogy távozott, lélekszakadva jött Kormos néni, úgy hogy Berkiné szinte megrémült: azt hitte, valami szerencsétlenség történt.

— Kedves barátnóm, szólt Kormos néni, kérem, rögtön, kutassa át az egész

házat. Egy cigányleányt láttam ide bejönni, kétségenkívül gonosz szándékkal jött ide be... s egy valóságos sátán, vakmerő, arcátlan teremtés. Az én Rózsikámtól már elcsalta a nyakkendőjét s képzelje, mikor rajta kaptam és fenyegettem, még kicsufolt és fejemhez csapta a kendőt.

Szegény Berkiné egészen megzavardott. Nem is csoda, hiszen gyönyörű mulatságot szerzett neki Károly mindjárt első nap. Az egész falu riadalomban van a vakmerő cigányleány miatt. Szépen kezdi!

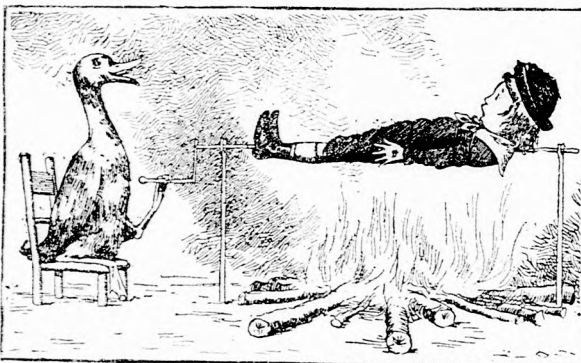
Berkiné, bármily kellemetlen volt is

ez számára, elbeszélte Kormos néninek, hogy nincs bizitt semmiféle csavargó cigány, hanem Károly követte el azt a pajkos tréfát.

— Bocsássam meg az én kedvemért, kedves barátné asszonyom,

szólt Berkiné. Nagyon meggondolatlan fiú, szegény beteg anyja nem ügyelhetett reá s azért küldte hozzám. Már hallottam híret e pajkos tréfájának.

— Tréfa? De már ennek a fele sem tréfa, pattant fel a szigoru Kormosné. Ki kell jelentenem, hogy nagyon sértve érzem magamat és kívánom, hogy az a rakoncátlan ficzko megkövessen. Hígye meg, kedvesem, tulságos jószágával nem boldogul, szigorúság kell a gyermekeknél, különben rosz végök lesz.

SZÖRNYŰ ÁLOM. (Lásd az 58. lapon.)

— Valóban magam is félek s minden esetre rajta leszek, hogy Károly ily gonosz csinyeket ne kövessen el többé.

Épen akkor lépett be ismét Károly, közönyös arcczal, mintha semmi sem történt volna. Berkiné komoly hangon szólt:

— Károly, épen most hallok, hogy kedves jó barátnőmet is megsértetted oktalan tréfáddal. Kivánom, hogy bocsánatot kérj tőle.

Károly félig bámulva, félig daczosan nézett rájuk.

— Bocsánatot kérjek? No ugyan volna miért! Hiszen egy kis játék volt az egész.

— Ilyen játékot csak nevetlen utczagyerkőczök üznek, kiáltá Kormos néni nagy haraggal. Tisztességes szülők gyermekei nem tesznek ilyet.

A szilaj fiu merészen, kihívóan nézett az öreg asszonyságra és indulatosan felelé:

— Én nem vagyok utczagyerkőcz és szüleim vannak olyan tisztességesek, mint akárki e hitvány fészekben.

Kormos néni szinte elsápadt mérgé-

ben, fölkelt, aztán hidegen így szólt Berkinéhez:

— Kedves barátné asszonyom, nagyon sajnálom, de nem maradhatok tovább oly házban, hol ilyen hangon mer velem valaki beszélni. Mig e derék urfi ünnepiesen bocsánatot nem kér, addig be nem teszem a lábamat e házba. Rózsika sem fog többé ide járni tanulni. Nem akarom, hogy

ilyen rossz társaságba jusson.

Rózsika minden délután együtt tanult Ilonkával, aztán együtt játszottak és Rózsikának ezek voltak legkellemesebb órái. Ugyancsak fájdalmas lesz neki, ha ezentúl mindig otthon, egyedül kell lennie!

Kormos néni boszusan távozott s Berkiné maga is boszankodott. De oly

jószívű volt, hogy nem tudott mindjárt első napon kemény hangon szólani a félig még idegen fiuhoz. Inkább szomoruan nézett reá sokáig, aztán szeliden szemrehányólag mondá:

— Kedves fiam, meg kell vallanom, nem nagyon jól mutatod be magadat. Mindjárt első nap csupa kellemetlenséget

HA ÉN KIRÁLY VOLNÉK! (Lásd az 54. lapon.)

okozol másoknak is, nekem is. A faluban rossz hire fog terjedni házamnak, legjobb régi barátnőm haraggal távozott. Menynyire szomoritaná szegény beteg mamádat, ha tudná, hogy ilyen bajt és zavart okoztál az én csöndes házamban.

Károly fülig elvörösödött. Látszott hogy a szégyen, harag és büszkeség közkodik benne. Végre kipattant:

— Jól van, hát nem is maradok itt. Nem akarok terhére esni senkinek. Mondta édes anyám, hogy ha itt nem lehetek, menjek Budapestre nagybátyámhoz. El is megyek.

— Nem, nem fogsz elmenni, szólt Berkiné nyugodtan, de határozottan. Jó anyád, ki oly súlyosan szenved nehéz betegségében, azt kívánta, hogy nálam légy, s én az ő kedvéért második anyád akarok lenni. Remélem, hogy jószágomért nem fogsz hálátlansággal fizetni.

Károly egy szóval sem ígérte, hogy törekedni fog megnyerni nevelő anyja szeretetét, de mégis kissé zavarodottnak látszott. Végre is nem szólt semmit, hanem kiszaladt a szobából.

(Folytatása következik.)

HA ÉN KIRÁLY VOLNÉK!

(Képpel az 53. lapon.)

A jó nagymama épen elvégezte a szép mesét, melyet a gyermekek nagy figyelemmel hallgattak. Szinte sajnálták, hogy már vége van és az a jó királyfi szerencsésen keresztül vergődött minden bajon, visszakapta az országát és aranyos palotában mint király boldogan él, ha ugyan már meg nem halt. No de hiába, a legszebb mesének is csak vége szakad egyszer s a gyermekek is belenyugodtak, azután pedig el-elmondogatták egymásnak

ujra, ami legjobban tetszett nekik a mesében. Laczinak az tetszett legjobban, hogy a királyfi végre is győzött és király lett.

— Azután már ugyancsak jó dolga lehetett ám. Hej, ha én király volnék...!

— Hát mit csinálnál? kérdé Pistika.

— Hát... hát építtetnék magamnak olyan palotát, hogy a felhőkig érnének a tornyai, és csupa arany volna kívül-belől minden.

— Az nagyon szép volna, szólt Pistika, de a fényes palota maga nem. Ha én király volnék, akkor reggeltől estig mindenkinék az volna a dolga, hogy engemet mulattasson; ugyancsak vigan élnek.

Jancsika, a pofók képű fiucska, kinék mindig szörnyen jó étvágya volt, megvetőleg nézett a többiekre és így szólt:

— Ha én király volnék, mindennap pulykapecsenye, diós patkó, torta és más mindenféle jó volna az asztalon. Ez volna ám az igazi, ugye Mariska?

Mariska pedig komolyan mondá:

— Ó, ha én királyasszony volnék, minden nap előhivatnám a szegény embereket s gondoskodnám róla, hogy senki se éhezzen, ne legyen szomorú és szerencsétlen.

Laczika is, Pistika is, Jancsika is elhallgattak és ugyancsak röstelték előbbi szavaikat.

— Igazad van, szólt aztán Laczika, mikor módunkban van, akkor legszebb kötelességünk megemlékezni azokról, akik szükségét szenvednek.

A MAMA MONDTA!

— Egy kis intés *Tamás bácsitól.* —

ROPPANT hevesen folyt a vita s én a szomszéd szobában azt hittem, mindjárt hajba kapnak Laczi, Pali, Berzi és Milike. De nem, nem olyasmi fölött vitáztak, hanem valami fontos kérdéstről, melyet egyikök sem értett egészen. Azaz hogy mindegyikök azt hitte, ő érti, ő beszéli az igazat. Laczi kézzel-lábbal hado-

názott, Palika öklével döngette az asztalt, Bercezi egészen kipirult a tüzes szónoklástól, Milike pedig az ő éles hangocskájával mindnyájukat tulkiáltotta és épen-séggel nem hátrált meg a fiuk elől.

Igy aztán elvitázhattak volna száz esztendeig is, mert amit az egyik mondott, az ellen a többi három egyetértőleg tiltakozott, de mihelyt a tiltakozók egyike mondta el aztán a maga véleményét, hát épen úgy járt. Nem is lett volna ennek a vitának soha vége, ha egyszerre Pali, bizonyítgatva, hogy ő tudja legjobban, igy nem végzi szavait:

— Igen is, ugy van, a mama mondta, épen tegnap mondta.

Erre a többiek meghökkentek s Milike kételkedve kérde:

— De igazán mondta?

— Megkérdezheted tőle, ha nem hiszed.

Egyszerre vége lett a vitának, Laczi abbahagyta a hadonázást, Bercezi nem tüzeskedett többé és Milike sem igyekezett tulkiáltani a többieket. Elhallgattak és belenyugodtak, hogy ugy van a dolog, a mint Pali állítja, mert hiszen a mama mondta. Már pedig a mama bizonynyal legjobban tudja, elégszer tapasztalták, hogy csak nevetni való, ha okosabbak akarnak lenni a mamánál. Pali kissé büszke is lett győzelmére és örült, hogy még idején eszébe jutott ez a fontos három szócska: A mama mondta.

Nagyon örültem, hogy ennek olyan nagy hatása volt, de aztán eszembe jutott valami s belépve a gyermekekhez, egy kérdést intéztem hozzájuk, melyre ugyan-csak megzavarodtak és nem tudtak felelni. Pedig nagyon egyszerű kérdés volt.

— Nagyon szép, gyerekek, hogy nem vitáztok tovább, mihelyt megtudtátok, mit mondott a mama. De mondjátok csak: mért nem jut máskor is eszetekbe, mit mondott a mama? Mert nem elég ám az, hogy csak akkor emlékeztek meg róla, mikor egymás közt nem tudtok valamin

megegyezni. Például Laczi minap a háztetőre mászott a macska után, pedig a mama mondta, hogy az ilyen nyaktörő mulatság veszedelmes. Pali tegnap az iskolából azzal a vásott Miskával barátkozva tért haza, pedig a mama mondta, hogy az gonosz fiu, kerülje a társaságát. Bercezi tegnapelőtt egy sötét társaságba bujva, hirtelen megriasztotta a kis Iluskát, pedig a mama mondta, hogy az ilyen rossz tréfa könnyen nagy bajt okozhat. És Milike a multkor megette a befőttet, pedig a mama mondta, hogy ne nyuljon hozzá, mert Iluska számára való. No's, hát ekkor és még sok más efféle dolgoknál miért nem jut eszetekbe, mit mondott a mama?

Hát erre biz ők nem tudtak felelni, csak pirultak és lesütötték a szemöket.

— Lássátok, kedveseim, ti az imént magatok is beláttátok, hogy nem vitatkozhattok tovább, mihelyt hallottátok, mit mondott a mama. De nem elég ám, ha ez csak olyankor jut eszetekbe, mikor egymás közt vitáztok; meg kell róla emlékeznetek akármit csináltok. Persze, ez néha kissé nehezetekre fog esni, mert néha kedvetek volna valamit tenni, ami nem helyes, bár ti ezt talán nem látjátok be. De ha eszetekbe jut, hogy a mama mit mondott erre vagy arra nézve, akkor mindjárt tudhatjátok, hogy mi a helyes, még ha nincs is inyetekre. És meglássátok, előbb-utóbb mindig arról fogtok meggyőződni, hogy a mamának igaza volt, intése javatokra vált s ha követtétek, nem kell soha szégyenkeznetek, bünt-téstől félnetek, semmi sem zavarja boldogságtokat.

Megigérték, hogy nem felejtik el szavaimat és minden tettüknél gondolni fognak arra, »mit mondott a mama?« Remélem, be is váltják szavukat s csak azt szeretném, ha más gyermekek is az ő példájokat követnék.

Ti megteszitek, ugy-e kis olvasóim?

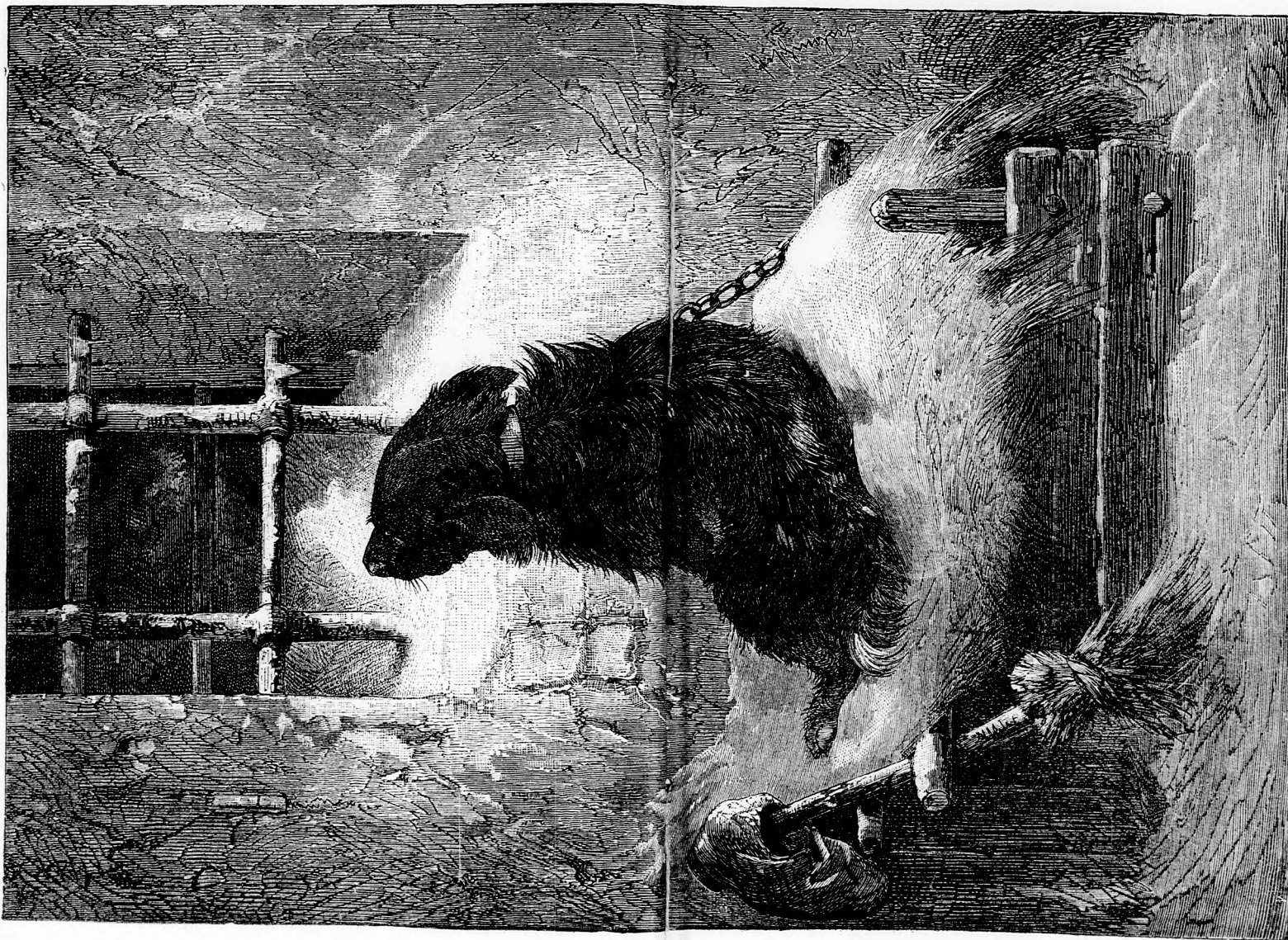
KUNCSOR BAJA.

SZEGÉNY KUNCSOR, bizony sajnállak, de nem segíthetek rajtad, akármilyen fájdalmasan nyöszörögsz is ott kint a hidegben. Nem is volna benne köszönet, ha leoldanám nyakadról a kötelet, mert a milyen jámbor jószág vagy most, épen olyan mérges vagy, mihelyt szabadon járhat az udvaron.

Nem is baj az, sőt épen azért tart a gazdád, mert tudja, hogy nem ijedsz meg az árnyéktól és jaj annak az idegennek, a ki beteszi a lábát az udvarra, mikor te szabadon jársz ott. Pompás házőrző eb vagy és mi éjjel nyugodtan alhatunk; tudjuk, hogy a tolvajok is jól ismernek téged és messzire elkerülik még a házuk táját is.

Te persze elégedetlen vagy, hogy köszönetül mindjárt reggel aztán lánczra kötünk és ott kell gubbasztanod az istálló falánál. De hát lásd, az azért van, mert te hí kutya vagy ugyan,

csak hogy kissé goromba és csöppet sem válogatod meg, kinek harapsz a lába szárába. Már pedig nekünk jó ismerőseink, pajtásaink is vannak, a kik meglátogatnak

s a kik szépen megköszönnék, ha te, mint valami tolvajokat, megrohannád őket. Ezért tehát lánczon kell lenned, míg csak este be nem csukjuk a kaput. Akkor aztán

szabadon bocsátunk és tied az udvar, szabadgálhatsz kedvedre.

Meghiszem, hogy nem épen kelleideig egy helyben ülni, kivált most, fagy és hó idején. Jobb szeretnél odabent lenni a meleg istállóban, a lovacskák mellett, csak hogy akkor nagyon elröstülnél, elpuhulnál és éjszaka aztán nem volna kedvedre a kemény hideg. Jobb tehát, ha hozzáédződöl, van jó bundád és ha dideregsz is kissé, nem félek, hogy náthát kapsz. Kemény legény vagy te, elbirod a hideget.

KUNCSOR BAJA.

Már esteledik, nemsokára beáll az éj, vendégeink hazamennek és akkor eloldjuk a lánczodat. Vacsorára majd kapsz jó nagy csontot s azon rágódva elmulathatsz egész éjjel, legalább nem lesz olyan unalmas az őrökös. Ne busulj hát, jó Kuncsor és tanuld meg, hogy a hiábavaló panaszkodással még soha senki sem segített a baján.

Szörnyü álom.

(Képpel az 52. lapon.)

VAN megint mit hallani,
 Miket müvel Vad Laczi!
 A minap egy ludfalkából,
 Annak is a legjavából,
 Egy nagy hizót kikapott,
 Melyet ez az embertelen
 Fiú azon eleventen
 Koppasztott.
 Aztán nagy tüzet rakott
 És legott
 Nyársra huzta s úgy forgatta
 Azt a szegény, istenadta
 Állatot.
 Még egy kicsit gíggett-gágott —
 De szava hamar elállott.
 A páráját kiadta,
 Lassan szépen pirkada.
 Mikor aztán meg volt sülvé:
 Vad Laczi a sutba ülve,
 Falatozott, szuszakolt,
 Amig nyakig jól lakott —
 Hanem bezzeg meglakolt:
 A bendőjét úgy megrakta,
 Szinte bele pukkadk hasa,
 Felfuvódott a gyomra.
 S ott a sutban
 Szép lassudan
 A buzgóság elnyomta.
 De hogy az álom megszállta,
 Kezdődött a büntetés.
 Laczi nézett egyre, és
 Csodálkozva úgy találta,
 Hogy a szomszédék libája
 Ijesztőn megáll előtte,
 S csőrét hozzája törölte:
 »Te szívtelen, te kegyetlen!

Megkoppasztád eleventen
 S megsütötted az egyetlen,
 Legkedvesebb atyámfiat,
 A szép, kövér Gagarinát,
 Nem viszed el a begyedben!
 Meg fog téged a lud-átok,
 Tüstént szörnyü törvényt látok,
 A nyársamra föl is tűzlek,
 Amint illik, meg is sütlek;
 Ugy se volt még soha részem,
 A jó ember pecsenyében! . . .
 Ki se lehet mondani,
 Hogy megszenvedt Vad Laczi.
 Ordítása, jajgatása
 Behallatszott a szobába.
 Onnan édes anyja sebtén
 Ama sut felé repülvén,
 Ottan látta Lacziját,
 Az ő imponztor fiát,
 Hogy vergődik, hogy vivódik,
 S hallja, mekkorákat ordít.
 Föl is rázza,
 Szalad vele a szobába,
 Bele fekteti az ágyba,
 És doktort hivat hozzája.
 Volt is Laczi bajban nyakig.
 Három hétig és hat napig
 Nyögött bele.
 Nagyon röstelkedik vele,
 Nem esik tán több hibába.
 De már annyit mondhatok,
 Hogy egy darabig nem fog
 Vadászni hizó libára!

HOGY SZÁNKÁZOTT PETIKE A MENNYORSZÁGBA.

— Mese. —

(Képpel a 61. lapon)

VOLT egyszer egy kis fiú, a kit Petikének hívtak s a ki nagyon beteg volt. Egész télen át ott feküdt az ágyban és sohajtva gondolt arra, mily boldogok a többi fiúk, kik most odakint játszadozhatnak s a magas hóban szánkázhatnak. Testvér nénikéje, Juliska, biztattatta, hogy majd meggyógyul és akkor szintén fog szánkázhatni a többi fiúkkal.

— Oh, hiszen szánkám sincs! De szeretném, ha volna egy szép kis szánkám!

Juliska megsugta ezt a mamának és mikor beköszönt a Karácsony, a kis beteg kapott mindenféle játékszereket és kapott egy szép kis szánkát is. Nagyon megörült ennek Petike s most még türelmetlenebbül várta, mikor fog már fölkelhetni és szánkázhatni; a kis szánkának pedig mindig ott kellett lenni ágya mellett, hogy legalább gyönyörködhessek benne.

De bizony egyik nap mult a másik után s Petike nemcsak föl nem kelhetett, hanem mindig rosszabbul lett. Forró láz gyötörte s bágyadtan, szomoruan feküdt ágyácskájában. Egy napon, a mint mamája ott ült mellette, Petike türelmetlenül kérde:

— Mamácskám, még ma sem mehetek szánkázni?

— Nem, fiacskám, hiszen még beteg vagy.

— De hát mikor leszek már egészséges?

— Majd ha a jó Isten megsegít, csak bizzál benne.

— Oh, de mikor a jó Istenke oly sokáig nem gondol rám! szólt Petike búsan. Talán nem is tudja, hogy szép kis szánkám van és olyan nagyon szeretnék szánkázni?

— Isten mindent lát és tud és gondol reád is. Azért ne zúgolódjál, kedves fiam, mert a béketűröké a mennyeknek országa.

— És ott ugy-e nagyon szép minden?

— Szép bizony; ott a teljes boldogság uralkodik.

— Oh, akkor hát én jobb szeretnék mindjárt oda menni . . . ott ugy-é nem volnék beteg? Hogy lehet oda eljutni, mamácskám?

— Ha mindig az egyenes uton jársz, majd eljutsz oda.

— Akkor el is megyek. Itt olyan rossz, olyan unalmas . . . mindig betegnek lenni. Kis szánkámon bizonyosan hamar odaérek.

A mama elfordult és könnyecseptet törült ki szeméből, mert az jutott eszébe, hogy a beteg fiucska bizony talán mihamar eljut a mennyországba, mert oly beteg, hogy könnyen meghalhat. De nem mutatta szomorúságát, hanem vidámnak igyekezett látszani s így szólt:

— Ne gondolj ezekre, kis fiam. Te még nagyon kicsike vagy arra, hogy az égbe szállj.

De Petike nem tágitott s újra csak mondogatta, hogy ő bizony szeretne az

égbe jutni. Hiszen nagyon egyszerű, ha csak mindig az egyenes útján kell járni. Aztán van most szép kis szánkája, gyalog sem kell mennie.

— Próbálj aludni, fiacskám, szolt a mama. Ha jól alszol, hamarabb meggyógyulsz.

Petike engedelmeskedett, lehajtá forró kis fejét a parnára és behunyta szemeit. Csöndesen feküdt, de nem aludt, legalább látni vélte, amint ismét szétnézett a szobán, hogy nincs benn többé senki. És olyan erősnek egészségesnek érezte magát, hogy nem látta be, miért kellene tovább is ágyban feküdnie. Ki is ugrott vigan és fürgén és fölkapva kedves szánkáját, kilopózott a házból. Nem vette észre senki. A ház előtt ráült szánkájára s nagy örömeire úgy lett, mint titokba gondolta: a szánka magától nagy sebesen siklott tova a ropogós havon s az emberek, kik szembe jöttek, kitértek jobbra-balra, a mi Petikének nagyon tetszett.

— Így jól van, mert nekem egyenesen kell haladnom, nem szabad letérnem az egyenes utról egy hajszálnyira sem.

Már rég kint volt a városból, a sik mezőn s mindig egyenesen haladt tovább. Már oly sokáig és oly messzire szánkázott, hogy azt hitte, nem lehet távol a mennyországától; de nem volt kitől kérdezze. Nagysokára végre egy dombhoz jutott, melyen több kis fiu vigan mulatott, kis szánkában lebocsátkozva a domboldalon.

— Milyen vigan vagytok! szolt Petike megállapodva. Talán bizony ez itt már a mennyország?

— Vigan vagyunk, az igaz és boldogok is, akár a mennyországban, felelt

az egyik fiu; de biz' azért mi még nagyon messze vagyunk a mennyországtól. Jöjj, mulass velünk.

— Nem tehetem, én a mennyországba igyekszem. Csak tudnám, hol találom!

— Innen még nagy ut van odáig. Hanem ha mindig egyenes uton haladsz, majd odaérsz.

Petike tehát tovább szánkázott, maga sem tudta volna megmondani hány országon és világon végig. Nem fázott, éhes sem volt és bele sem fáradt a hosszú szánkázásba, de mégis szerette volna, ha mentül hamarább céljához ér. Egyszer egy csinos házikóhoz ért és bekukucsált az ablakon. Boldog családot látott odabent; az apa egy kis fiut lovagaltatott a térdén, a mama egy kis leánykát tanított himezgetni s mindnyájan olyan vidámak voltak, hogy Petike így szolt magában:

— Ez itt már okvetlenül a mennyország.

Kopogott az ajtón.

— Ki van itt? kérdék belől nyájasan.

— Én vagyok, a Petike, a ki a mennyországba szánkázik.

A gazda kinyitotta az ajtót és bebecsátotta Petikét.

Kedves fiacskám, mondá, ha talán hajléktalan árva vagy, szívesen befogadlak s osztolni fogsz örömeimben. Ez nem a mennyország ugyan, de oly boldogok vagyunk, hogy szinte ott képzeljük magunkat. És te is boldog lehetsz közöttünk.

Petike kissé elbusult.

— Nem maradhatok, mert nekem mindig egyenesen kell haladnom, hogy

eljussak a mennyországba. Csak tudnám, jó uton járok-e.

— Jó uton jársz, csakhogy még messze vagy a cél-tól. Innen még egy nagy állomás van hátra és csak azon túl jutsz el cé-lodhoz.

Petike megköszönte a jó emberek szivességét, megint felült szánkájára és tovább utazott.

Hegyen - völgyön, erdőn-mezőn szánkázott ismét, mindig egyenesen s megint sokáig, nagyon sokáig utazott pihenés nélkül. De azért nem csüggedt, csak ment s végre tovább ismét eljutott egy házikóhoz, melynek alacsony ablakán bekukucsá-lhatott.

Kétnagyon, nagyon öreg embert látott odabent a meleg kályha mellett üldögélni, előttük pedig egy kis gyermeket, ki bokrétát nyújtott az öregeknek, mert a nagymamának éppen névnapja

volt. És oly boldogan, vidáman csevegtek, nevetgettek mindnyájan, hogy Petike megint ilyenformát gondolt:

— Ez már okvetlenül a mennyország. Milyen öreg emberek és mégis milyen vidámak!

Kopogtatott s itt is nyájasan kérdeék, ki az?

— Én vagyok, a Petike, ki a mennyországba szánkázik. Kérem eresszenek be engem is.

Beeresztették s az ősz nagyapó szeliden így szólt:

— Isten hozott, kedves kis fiu. Ha osztozni akarsz a mi csendes boldogságunkban, itt maradhatsz nálunk. Ez még nem a mennyország ugyan, de tiszta szívű emberek, kik nyugodt lelkiismerettel nézhetnek vissza életükre, nyugodtan várhatják, míg oda eljutnak

— Oh, de én nem várhatok, felelt Petike kissé elbúsulva. Nekem mennem

— NÉZZ LEFELE, SZÓLT SZENT PÉTER.
(Lásd a 62. lapon.)

kell, mindig egyenesen előre. Csak tudnám, messzire van-e még?

— Nem, fiacskám, tőlünk már nincs messzire s mi is, hisszük, nem sokára oda érünk. Az egyenes ut oda vezet.

— Igen, én is azon jöttem idáig, most hát sietek tovább, szólott Petike.

Ujra fölült szánkájára s tovább haladt. Jó ideig szánkázott már, mikor egyszerre szembejött vele egy fekete kocsi, melynek a bakján komoly képű, fekete köpönyeges kocsis ült. Mikor ez megpillantá Petikét, megállt, Petikét is megállítá és szigorú hangon kérdé:

— Hát te ki vagy? Hogy mersz ezen az úton járni?

— Én a Petike vagyok, ki a mennyországba szánkázik. Azt mondták nekem, hogy már nincs messze, mert mindig az egyenes úton jöttem.

— Az igaz, nincs messze. De oda csak az mehet, a kit én viszek oda a kocsimon.

— Hát te ki vagy? kérdé Petike kíváncsian.

— Én a Halál vagyok s a földről csak általam lehet eljutni az égbe. No de mert olyan szépen mindig az egyenes úton jöttél, hát kivételkép neked megengedem, hogy magad mehetsz a kapuig. De hogy Szent Péter bebocsát-e, arról jót nem állok. Ha bebocsát, akkor én majd utólag elvégzem a dolgomat a te földi hajlékodbán.

Petike megköszönte szépen Halál bácsi szivességét és tovább szánkázott. Nem igen sokáig tartott, mikor végre egy nagy fal elé érkezett, melynek sem hosszát, sem magasságát nem lehetett belátni: Kapu volt rajta s Petike zörgetett.

— Ki van itt? kérdé belől valaki.

— Én vagyok, a Petike, ki a mennyországba szánkázik. Ereszszenek be!

A kapu megnyílt s vakító világosság sugárzott ki egy pillanatra, de aztán a kapu megint bezáródott s a jó öreg Szent Péter, a mennyország kapusa állt Petike előtt, szólván:

— Mit akarsz, kis fiu?

— A mennyországba akarok bejutni. Egyenesen jártam mindig, soha nem tértem le az egyenes útról s szerencsésen eljutottam idáig.

— Igen ám, fiacskám, de a te időd még nem érkezett el s így nem is bocsáthatlak be.

Erre Petike olyan bús, olyan végtelenül szomorú lett, hogy a jó öreg szent Péternek megesett rajta a szive. Kissé gondolkozott, aztán így szólott:

— No várj, hát tegyünk egy próbát, azután majd meglátom, bebocsáthatlak-e. Először is megmutatom neked, mi van itt a kapun belől.

Kinyitotta a kaput és megengedte, hogy Petike bepillantson a mennyországba. Petikének a szeme káprázott attól a ragyogó fényességtől, melyet ott látott. És hogy aztán mit mindent látott, azt én bizony el nem tudnám mondani, azért belé sem fogok. De egy idő múlva Petike így szólott Szent Péterhez:

— Oh, mily boldogság lesz itt élni. De nem látom mamámat, apácskámat, Juliskát...

— Azokat majd máshol fogod látni. Nézz lefelé, szólott szent Péter (Lásd a képet a 61. lapon.)

A menyország kapuja bezárult s Petike lefelé nézett. Maga alatt látta a csillagokat, a napot és holdat s végre meglátta a földet, ezen egy várost s a városban ráismert szülei házára. Benézett a szobába és ott nagyon szomorú jelenetet látott. Az ágyon mintha saját maga feküdt volna, sápadtan, mintha már nem is élne; s apja, anyja és Juliska kétségbeesetten zokogtak. Petikének egészen elszorult a szíve s azt kérde Szent Pétertől:

— Mi a bajuk, hogy úgy sirnak? Az én jó mamácskám, apácskám . . . meg a kedves Juliska milyen szomorúak!

— Miattad szomorkodnak, mert aki az égbe jut, az a földön meghal és eltemetik. Te ide értél a kapuig s ott a földön már félig halva vagy, szüleid, testvéred siratnak és busulni fognak haláladon sokáig. Most hát gondold meg, valjon akarsz-e nekik oly nagy szomorúságot okozni?

— Nem, nem, visszatérek, csak fájdalommal ne okozzak nekik. Köszönöm kedves szent Péter bácsi. Most sietek vissza.

— Helyesen! Majd ha egyszer később ismét megjelenesz kapumnál, kopogtass és bebocsátlak e tettedért, mert lemondtál saját boldogságodról, hogy ne okozz fájdalmat azoknak, akik téged szeretnek.

Petike visszaült szánkájára s gyorsan mint a gondolat utazott vissza. Egyszerre csak házuk előtt volt, belopózott a szobába, visszafeküdt ágyába. Épen úgy feküdt ott, mint mielőtt elszánkázott. Aztán fölnyitá szemeit s látta zokogó szüleit, testvérét és még egy komoly képű urat, a doktort. És Petike így szólt:

— Ne sirjatok, kedves mamácskám, már visszajöttem, még nem akarok az égbe menni.

Nagy lett az öröm e szavakra s az orvos azt mondá:

— Szerencsésen túlélte a válságot. Meg fog gyógyulni.

Meg is gyógyult. De a mai napig sem tudja biztosan, hogy hát igazán elszánkázott ő akkor a mennyország kapujáig, vagy mi történt? Mondjátok meg ti, mit gondoltok.

Kis cziczák.

(Képpel a czimlapon.)

*EGY szép napon csak eltűnt a Marcsánk,
A mi kedves öreg czirnos macskánk.
Hivogattuk reggel, délbe, este,
Elnéztünk az istállóba, kertbe,
De csak nem akadtunk sehol rája —
Hol is bujkál ördögös cziczája!
Egy pillantást no még a fészerbe —
Hátha beteg s ott van elrejelve?
És csakugyan, alig hogy beléptünk:
Vinyókálva im ki lép elébünk?
A mi cziczánk! S a fejével tolva,
Gyenge hangon egyre miákolva,
Elvezérelt minket a szögletbe,
A hová kis magzatait tette.
Milyen öröm! Jöszte, piczi jöszte!
Czirnos, fehér s fekete volt közte.
Hogy ugráltunk, én, meg öcsém Endre!
Csókolgattuk, ölelgettük rendre.
Öten vannak; a szépít megtartjuk,
Kettejét meg a kertésznek adjuk.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXII. köt. 2-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Zuhatag.“

Helyesen fejtették meg: Bertha Aladár, Magyarai Kornél, Dániel Elemér, Mosko-

vitz Iván, Beck Marczel és Béla, Navratil Ákos, Rusz Adolf, Ullmann Mariska, Stein Rikhard, Ambro Béla, Erdensohn Ilona, Manil Gyula és Géza, Malatinszky György, Strék Jolán, Balogh Kornél, Szikszay Feri, Mojsisovics Vilmos, Fligl József, Schuler Arthur, Oesterreicher Rezső, Bay Sarolta, Lövinger Laura, Fischer Miksa, Krausz Ignác, Mayer Ferencz, Lázár Nelli, Czédly Károly, Tisch Laura és Nella, Deutsch Emil, Köhner Alfréd és Jenő, Csasz Jenni és Elza, Stokovski Ella, Wieland Olga és Arthur, Gyalus Katicza, Rosenthal Gizella, Pintér Jenő, Leyrer Mariska, Grexa Gyula, Tréba Ilonka, Lujza és Elemér, Szily Margit, Steiner testvérek, Kovács Dani, Winkler Hermann, Gerstmann testvérek, Halász Bálint, Süss Adolf, Balogh Ella, Verayág László, Bakoss Péter, Abelesz testvérek, Gross Lajos, Halomszeghy Ida, Stern Jettike, Tausig testvérek, Boross Pali, Fanyal Endre, Neubauer Lina, Sold Ignác, Bangyal Imre, Bettelheim Róza és Malvin, Baumgarten Nándor, Guttmann Vilma, Zákó Jolánta (és nem Jolántha Zákó, mert ez németesen van. F. b.), Gross Frigyes, Weisz testvérek, Groák Ödön és Béla, Spitzer Pali, Hoffmann Sándor, Puly Irén, Jakabfy testvérek, Flesch Frigyes, Szász Kálmán, Schwartz Berta, Neumann testvérek, Kotsis Kata és Gizella, Mühlrad Mór, Eppinger Etelka, Korbuly Imre, Krémer Mariska és József, Stauber József, Práger testvérek, Léway Antal és Sándor, Kopits testvérek, Poldini Emma és Lujza, (Kinek az írása? F. b.) Pfeffer Ödön és Ferencz, Wohlauer Ilona, Freund Rozália, Schlesinger Terka, Capelle Vilma és Adél, Demjén Teréz és Károly, Majláth Géza és Oszkár, Oberrecht Margit, Kadlik Berta, Czuczy testvérek, Korossy Gvuri, Földváry Alice, Gulyás Marcsa, Davidsohn Horác, Ráth László, Steiner Elvira, Fodor Mariska, Ujházy László, Kohn Miksa és Mór, Pap Tuli és Rózsika, Szarvas Paula és Irma, Makay Gyula és Iván, Pollák Zsigmond, Mahrer Lipót, Sebastiani Izabella, Sallay Hermin, Deutsch Sándor, Glatz testvérek, Böresök Etelka és Andor, Réty Sándor, Gaál Emma és Jenő, (Sajátkezű irást kívánok. F. b.) Spitzer Kornélia, Deutsch Lipót, Spilenberg Mariska, Deutsch Győző és László, Csukássy Jenő, Strasser Valeria, Ebeczky Matild, Vécsey Jenő, Puffler Aladár, Körössy Flóra, Novelly Teréz és Ilona, Deutsch Giza, Strassburger Malvina, Balogh Jancsi, Liptay Sarolta, Gangel Gizella, Lehoczky Sándor, Bálint Lajos, Faragó Pista, Jedlicka Károly, Ney testvérek, Reismann Nellike, Herrich Melanie, Molnár Ilonka, Gutlohn Hermina, Pauer Károly és Miksa, Fuchs Leopoldina, Etel és Irén, Eötvös Tamás, Gyulay Honora, Fischer Aranka, Krausz testvérek, Soós József, Lefkovits József, Goldstein Adolf, Molesz Béla (Sajátkezű irást kívánok. F. b.) Krámer

Adél és Bódog, Fisch Paula és Lajos, Krebsz Tivadar, Móczár Margit, Hauduska Gyula, Szarvasy Dezső, Kelemen Irén és Pista, Lámpl testvérek, Riesz Paula, Aschendorf József, Procopius Gerda, Drachsler testvérek, Héray Andor, Klein Irén és Paula, Kralovszky Adika, Szentirmay Béla, Kovács Margita, Petényi Ottó, Péch Aladár.

*

A »KIS LAP« XXII. köt. 2-dik számában közölt találós kérdés megfejtése: „Jégcsap.“

Helyesen fejtették meg: Papp Jenő, Péterfi Géza, Weisz Kálmán, Somogyi Elek, Erdélyi Mariska, Nagy Linka és Pista, Kemény testvérek, Péch Aladár.

*

A »KIS LAP« XXII. köt. 2-dik számában közölt rimes feladvány megfejtését beküldték: Grexa Gyula, Deutsch Emil, Tréba Ilonka, Lujza és Elemér, Neumann testvérek, Fligl József, Ambro Béla, Freund Szidi és Sándor, Fodor Mariska, Pete Janka, Szarvas Paula és Irma, Deutsch Győző és László, Csukássy Jenő, Körössy Flóra.

Kis Értesítő.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Schulez Dózsa 2 frt. — Pfeffer Ödön és Ferencz 3 frt. — Bertha Aladár 3 frt. — Grünstein Ilona és Miksa 1 frt. — Strassburger Malvina 1 frt. — Strassburger Olivia 1 frt. — Unger Lujza 1 frt. — Klock Gyula 1 frt. — Klein Irén és Paula 2. frt. — Jankó Miklós 1 frt. — Spilenberg Mariska 1 frt. — Zákó Jolán 3 frt. 20 kr. — Gf. Széchenyi Viktor 3 frt. — Papik Sarolta, Irén és István 3 frt. — Kóti Lenke és Dezső 3 frt. — Wágner Emma 2 frt. — Capelle testvérek 3 frt. — Hollós Ilonka, Margit, Ödön és Dezső 2 frt. — Péch Aladár 50 kr. — A már eddig kimutatott 53 frittal együtt, összesen: 89 frt. 70 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1882. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.